

Isten kihívja az Ő maradékát az intézményes gyülekezetekből - Frank McEleny

<http://acalltotheremnant.com/2009/07/30/god-is-calling-his-remnant-out-of-the-established-church/>

Egy érdekes jelenségnek lehetünk szemtanúi ma. Isten tudja annak a sokaságnak a számát, akik maguk mögött hagynak egy rendszer - szervezett gyülekezet, felekezet - biztonságát megszüntetve a tagságukat, hogy az Isten lábnyomát követve valamiféle pusztában járjanak, egy furcsa és ismeretlen helyen az intézményes keresztyénség meg nem értésétől kísérve. Talán az Úr hívta ki magához - az Ő maradékát - egyszerűségben és tisztaságban a jelen kor végén? Talán a prófétai szolgálat a falakon kívül kezdődik el, vagy nem is létezik napjainkban? Talán egy végső megpróbáltatás kezdődik el a gyülekezet és Izrael életében? Bármilyen is a végső ok, ennek a sokaságnak, akik kijönnek azonnal hozzá kell szokni egy teljesen új és ismeretlen környezethez, ahol egyedül az Úr minden számukra.

Az Úr pusztája (The Lord's Wilderness) – W.E. Smith

July 24, 2009 by W.E. Smith

www.livingwalk.wordpress.com

“Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, amelyeket én parancsolok néked e mai napon; hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megsaporodik: Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, aki kihozott téged Egyiptom földéből, a szolgaságnak házából; Aki vezérelt téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, amelyben víz nincs; aki vizet ad néked a kemény kősziklából; Aki mannával étet téged a pusztában, amit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: És ne monddad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot!” (5 Móz 8.11–17)

Bibliaiskolai hallgatók számára eléggé ismert a pusztáról szóló elgondolás. Ábrahám elhagyta a szülőföldjét és a családját, hogy kockázatot vállalva elinduljon az ígéret ismeretlen földje felé. Mózes elhagyta a kényelmes egyiptomi palotát, hogy egy kopár helyen tartózkodjon vadállatoktól körülvéve. Izrael törzsei 40 évig vándoroltak a pusztában. Jób mindenét elvesztette, hogy betekinthesse az Örökkévalóságba, a halál völgyének szélén élve. Dávidot Saul üldözte és éveket töltött előle menekülve a kietlen pusztában. Az Úr majdnem minden szent és hűséges prófétája maga mögött hagyott mindent, amit ismert és szeretett, hogy egyedül az Úrral való közösségben és az Ő gondoskodásában bízva éljen. Keresztelő János úgy jellemezte a prófétai szolgálatát, hogy

egy “kiáltó hang a pusztában”. Jézust a Szent Szellem vezette ki 40 napra és éjszakára a pusztába megkísértve a gonosz által, ahol angyalok szolgáltak neki. Pál apostol életének és szolgálatának nagy részét börtönben, elszigetelten, veszélynek kitéve és egyedül töltötte. A Jelenések könyvének 12. fejezetében lévő “asszony” (menyasszony) a pusztába menekül, ahol biztonságban van és ott lesz megtalálható az Úrnak a földre való visszatérése előtt.

Testvéreim! A pusztá téma az egész Szentírás vonalán végigvonul Isten gyermekeinek változatos életében és megtapasztalásaiban. Ez egy fontos alapelv, amivel mindig számolnunk kell. Hiszem, hogy ez még inkább igaz lehet a mostani időkben. Életfontosságú számunkra, hogy megértsük, mit tanít nekünk ezzel kapcsolatban a mennyei Atyánk, hogy a Fiú és a Szent Szellem hogyan hozza el számunkra az igazi hűséget és áldást.

A pusztával kapcsolatos azon elgondolás, hogy az milyen hatással van másokra az egy dolog – a pusztá valóságos megtapasztalása pedig ahogyan az az életünkre, a hitünkre hat az egy egészen más dolog. Ez egy nagyon mély dolog, amint látjátok egy kihívás mindennel szemben; amit gondolunk, amit megtudunk Istenről, a keresztyén életéről, a gyülekezetéről és a közösségről, a valóságról és a látható dolgokról. Ez komoly kérdéseket vet fel, amelyekre kevés a válasz. Jellemző módon mély érzésekkel, magányossággal, sőt összezavarodottsággal jár. Több annál, mint egy hegycsúcs után következő völgy. Látszólag csekély a bizonyíték arra, hogy a menny még mindig jelen van és hogy az Ur még mindig gondoskodik a nyájáról.

Ahhoz, hogy megértsük a pusztá szerepét mélyebbre kell hatolni a mennyei Atya szívének és gondolkodásának megismerésében, hogy miként szereti és táplálja az Ő gyermekeit. Túl kell látnunk a tanítókon és a könyveken, mivel azok – mindent egybevéve – valójában nem a megértésről tanúskodnak. Le kell fejtenünk magunkról minden felszínes, vallásos elgondolást, amelyek valójában nem jutottak be egy ember szívébe vagy nem történtek meg “abban a bizonyos kertben”. Ellene kell állni a teológiai indíttatásoknak, sürgetéseknek, általánosításoknak és rendszerezéseknek, mert Isten pusztája olyan változatos, mint az Ő emberei, és olyan határtalan mint az Ő hatalma és kreatív gondolkodása.

Általában azért beszélünk erről a témáról, hogy jobban megérthessük azt. Legfőképpen abban reménykedünk, hogy tanítani és bátorítani tudjuk azokat, akik hozzánk hasonlóan a hagyományos gyülekezeti rendszeren kívül vannak, vagy maguk mögött hagyták azt, hogy még tökéletesebben hallják és kövessék az Urat.

Kivonulás a szervezett Egyházból

Isten embereitől általában ma a következő véleményeket lehet hallani:

“Isten dicsősége eltávozott a gyülekezetemből”

“Már nem Jézus van a középpontban a gyülekezetünkben!”

“A gyülekezetem emberi és világi úton jár”

“A gyülekezetem működése inkább hasonlít egy klubhoz, mint Jézus Krisztus életének a bemutatásához!”

“A Szent Szellem eltávozott a gyülekezetemből.”

“A gyülekezetem olyan, mint a világ, mert a világ bent van a gyülekezetemben”

A világ már olyan mértékben beszivárgott a gyülekezetbe és a romlás olyan uralkodóvá vált és mindenre kiterjedt, hogy lehetetlen azonosulni mindazzal a hitehagyással és mocsokkal, ami a gyülekezetben belül van.

Sok szellemi bizonyosság és tapasztalat erősíti meg, hogy a ‘gyülekezet a végét járja’: haldoklik vagy már meg is halt. Ez nyilvánvaló és bárki számára szemmel is látható, akinek van szeme, aki valóban rendelkezik szellemi látással. Csak a “holttest” különböző kötöttségek által való fenntartásában érdekelt papság és a testies hívők tagadják ezt. Az igazi szellemi ítélőképesség azonban teljesen mást mond. A.W. Tozer és Leonard Ravenhill, például már 20-40 évvel ezelőtt bánatosan jelentette ki a recsegő magnószalagon, hogy Isten élete eltűnt a korunk keresztyénségéből. Ez egy - belülről jövő - prófétikus figyelmeztetés volt, ami teljesen elítélte a történelmi egyház minden erősségét: materializmus, humanizmus, pragmatizmus, pszichológia, modern marketing stb. Ezek a “romlott erősségek” okozták az egyház halálát - minden vonalon, minden csoportosulásnál és minden felekezetenél - nagyon erősen megkötözve az intézményes keresztyénséget. Akik az Úrral együtt sírnak a kialakult állapot miatt, azoknak valóban nagyon nehéz szívvel és szellemmel kell sírni.

Az aktuális üzenet ma: “fussatok ki belőle én népem!” Jöjjetek ki belőle, hogy ne legyetek részesek az ő bűneikben! De hová fussanak ki és mi fog rájuk várni? - ez most nagy kérdés. Nagyon gyakran, amikor az Úr valamiből kihoz, akkor magához ölel és a pusztába vezet minket. Most ebben a pusztában vagyunk, ahol az Ő kegyelme által még jobban fogunk törekedni az Ő megismerésére.

Miről is van szó és miért cselekszik így az Úr?

Ebben a rövid részben érinteni szeretnék néhány kulcsfontosságú elemet a pusztai megtapasztalásokat illetően, beleértve, hogy miről is van szó egyáltalán és miért cselekszik így az Úr, hogy az Ő végtelen és szerető bölcsességében ilyen feltételek közé viszi az Ő gyermekeit.

Talán ezt olvasva úgy gondold, hogy most egy pusztában vagy Istennel, teljesen elválasztva mindentől, amiben valaha bíztál vagy amit ismertél. Látható módon most semmi sem érzékelhető számodra, még a hited vagy az Istennel való kapcsolatod sem. Minden sötétnek tűnik és az előre vezető út sem látszik. A hited most úgy meg van próbálva, mint még soha. A talaj a lábad alatt olyan laza, mint a homok. A többi szenthez fordulsz segítségért és bátorításért, de úgy tűnik egyáltalán nem értenek meg. Csak arra képesek, hogy vitatkozzanak veled vagy próbáljanak meggyőzni téged arról, hogy bűnös és lázadó vagy.

Kedves barátaim! Tudjuk, hogy ti, akik ott kinn vagytok a legelszigeteltebbeknek és legmagányosabbaknak érezhetitek magatokat. Abban reménykedünk és azért imádkozunk, hogy felbátorodjatok és tudjatok róla, hogy nem vagytok egyedül, mert az Úr a ti Pásztorotok, és rajtatok kívül még nagyon sokan vannak, akik Benne és az Ő szerető gondoskodásában bíznak. A puszta, amiben vagy, semmiképpen sem Krisztus áldásának a megkérdőjelezése az életedben, hanem az élet bizonyítéka, hogy Ő jobban szeret, mint azt valaha is megismerhetted. A puszta valójában – akármilyen vonatkozásban is nézzük azt, az élő Isten szolgálói számára – elsősorban és mindenekelőtt Isten elgondolása. Ez az Ő pusztája. Ez az Ő útja vissza Őhöz. Meg kell, hogy ismertesse veled, hogy sem körülmények, sem emberek nem ösztönözhetnek téged arra, hogy megtagadd Őt. Meg akarja ismertetni veled, hogy egyedül Ő az első szerelmed. Meg fogod tapasztalni, hogy megfoszt a megszokott vallásosságtól és a szellemi manipulációktól, hogy egyedül Őt keresd, Önmagáért és az Ő dicsőségéért. Akarja, hogy megtanuld Önmagáért szeretni Őt, és ne csak az ajándékaiért és mindazért a sok dologért, amiben a gyülekezet részesített téged.

Minden fenti bibliai példa azt az értékes felismerést bizonyítja számunkra, hogy mi is a puszta valójában, és hogy hogyan is néz az ki. Általában mi is körültekintőek vagyunk, mert a puszta megtapasztalása különböző módon nyilvánul meg Isten minden gyermekének életében. Más fogunk a pusztában találni, mint amit előre láthatnánk.

Kezdetben egy új és furcsa hely, egy környezet vagy egy feltétel, ami távol áll mindattól, amit ismerünk. Figyeljétek meg, hogy Ábrahám és Mózes is elhagyta az otthona és családja meleg légkörét, biztonságát, anélkül, hogy tudták volna, hogy milyen kockázatot vállalnak, amikor kimentek egy új és ismeretlen helyre. Akiket Isten kivezet, azok legtöbb esetben egyedül vannak a pusztában. Gyakran nem tudják pontosan hová vezetni őket Isten. Semmi magyarázat sincs arra. Isten maga hívta ki őket, magához vonva őket, hogy egyszerű hittel és bizalommal kövessék Őt. Ő vezeti ki őket és nekik teljes bizalommal kell tekinteni rá, mert a vezetése és a gondoskodása áldáshoz fog vezetni.

Az Úr közel vonva magához gyakran keresztülvisz minket a pusztán, ahol megtanulunk nem magunkban, hanem egyedül Őbenne bízni. Kivisz bennünket valahová, hogy megtanuljunk mindenben Őrá támaszkodni. Ő a mi utunk és a gondoskodásunk. Ez az Úrtól

való teljes és tökéletes függés ideje. Messzire eltávolít minket minden segédeszköztől, kötöttségtől, barátainktól, családuktól, mindennapi megszokástól és segítő mechanizmustól, hogy Ő lehessen a Mindenható, aki megtartja és megóvja az életünket. Meg kell tanulnunk Istenben bízunk inkább, mint a környezetünkben vagy az emberekben. A mennyből alászálló kenyeret és a kösziklából fakadó vizet kell keresnünk. Hátat kell fordítanunk mindennek, amit ismerünk, még azoknak is akiket szeretünk, hogy így ismerhessük meg az Ő első szeretetét, de legfőképpen azt, hogy Ő mindenre elegendő, ha mindent és mindenki mást lehámoz rólunk.

Eszembe jut, amit egyszer A.W. Tozer mondott egy igehirdetésében: “Mi lenne, ha keresztyénként Isten maga a miénk lenne?” Nem a dolgai, nem az áldásai, hanem egyedül Ő maga. Nem az, amit tüzes prédikátorok és próféták mondanak nekünk Őröla, hanem egyedül Ő maga. Egyedül Krisztussal és akkor Ő megkérdez minket: “Jobban szeretsz engem, mint ezeket a *dolgokat*?” – ahogyan Péterrel is tette. “Elegendő vagyok számodra *én magam* vagy vágsz más *dolgokra* is?” Barátaim! A pusztá lényege, hogy az Úr megválaszolja nekünk ezt a kérdést.

[Elgondolkodtál már arról valaha, hogy a modern gyülekezetről alkotott elképzelés - minden struktúrájával, tevékenységével és egyéb segédeszközeivel – olyan kérdésekre igyekszik választ adni, amit Isten valószínűleg sohasem várt el tőle? El kell gondolkozni ezen.]

Az életemben minden dologban kitartóan kerestem Őt – emberekben, csoportokban, mozgalmakban, irányzatokban, rendszerekben, amit csak el tudsz képzelni. Míg végül magához ölelt engem, teljesen magam mögött hagyva minden mást, amire szükség lehet vagy kiábrázolhatja Őt. Ez a csodálatos dolog a pusztával kapcsolatban: csont soványra, egy szellemre érzékeny test valóságára csupaszít le minket. Eltávolít minden homályt és zajt, ami akadályozhat Isten meglátásában és meghallásában.

Ha azért lettél keresztyén, hogy legyenek barátaid és közösséged – ha ezt kerested elsősorban – akkor a pusztá úgy el fog szigetelni téged ezektől, hogy Ő lesz az egyetlen barátod és közösséged. Mert az Úr egyértelműen meg fogja kérdezni tőled: elég vagyok számodra *én magam*? Jobban szeretsz engem más *dolgoknál*?

Ha a keresztyénség, a gyülekezeti tagság, a különböző tevékenységek és programok nagyjából egészséges környezet számodra, akkor a pusztá rá fog világítani arra, hogy az bálvány. Az Úrnak rá kell világítania *dolgokra*, hogy láss. Meg kell ismernünk azt is, és sokan be fogják látni, hogy olyan sok mindent teszünk ma, mint “gyülekezet”, amik távol tartanak minket attól, hogy közvetlen és személyes kapcsolatunk legyen lényeges *dolgokkal*.

Nem egy csodálatos eszköz a puszta arra, hogy megfosszon minket minden dologtól és homálytól való függőségünktől? A puszta a túlélésről, a szellemi valóságról, az életről és a halálról, az éhségről, a szomjúságról és a lélegzésről szól. Isten a mindened, testvérem? Ő az életed értelme egyedül? Természetünknél fogva vallásosak vagyunk, de a bennünk lévő isteni természet képes megtisztítani és tökéletességre vinni minket. Az Ő szent lélegzete és szelleme által fogja megelégtetni az égető fájdalmat a szellemedben. A miénk kell, hogy legyen, meg kell ismernünk, akarnunk kell Őt és bízni benne, mielőtt Ő garantálná számunkra, hogy ránk önti minden áldását.

Kellemes hely a puszta? Nem igazán – világi mértékkel mérve semmiképpen sem – mivel a világban csak a cselekedet számít, ahol az általunk megtett cselekedeteknek tulajdonítunk jelentőséget a testi, földi gondolkozásunk szerint, mert a hitünk alapvetően elméleti, nem a megtapasztalás tüzes kemencéjében megrostált és megpróbált. A testes gondolkozású Jákóbbhoz hasonlóan - birkózva az Úrral - a saját erőnk végéhez érkeve kezdhet el bennünk valami újat.

Meg kell ismernünk Istent a maga valóságában, minden felsőbbrendű bölcsességével és dicsőségével, minden kegyelmével, igazságával, szeretetével és világosságával. Ha a maga valóságában ismerjük meg Őt, akkor minden más is a maga valóságában lesz látható. Minden teremtett dolog - beleértve magunkat is – megismerhető lesz a fényesen ragyogó Hajnalsillag valódi fényében, amikor a fénylő nap lemegy és teljes sötétség lesz. Amikor az egész pusztában csend honol olyan alapvető kérdések maradnak csupán, hogy

“Jobban szeretsz engem minden más dolognál”?

“Ki az, aki a szavaival csak a zavart növeli megismerés nélkül?”

Testvéreim! Szomorú vagyok, ha ez különbözik mindattól, amire megtanítottak titeket. Az igazság azonban mégis ez és ez az Úr útja. Ez nem a gyülekezet útja, és ezért az azzal kapcsolatban lévő legtöbb dolgot el fogja venni, mert törvénytelennek ítéli azokat. Meg fog keresni mindenki, akik azt keresik, hogy hogyan mentsenek meg téged mindattól, amit a puszta fog jelenteni számodra, és nyilvánvaló módon harcolni fognak az ellen minden erejükkal. Ez nem kis fenyegetettséget jelent ugyanis minden szervezetre és minden “közbeiktatott” - önmagukat felemelő - papi osztályra (nikolaita vezetésre), akik ma Krisztus testének nagy része felett uralkodnak.

Olvassátok el Jób számvetését és bizonyosságát, amit néhányan közülünk már felfedeztünk a pusztában való járás során. Annak ellenére, hogy Isten békéje és jelenléte láthatóan visszahúzódik, kérdéseket vet fel bennünk, hogy valóban mennyire bízunk benne. Még akkor is, amikor visszavonja a jelenléte megnyilvánulásának bizonyítékát, amikor azért tűnik fel, hogy hátat fordítson nekünk és befogja a fülét, akkor is állandóan áldani és szeretni fogjuk Őt? Egy gyakran hosszú ideig tartó zavarodottság, csüggedés,

elszigeteltség, sőt bűn megsemmisítő érzése ellenére is a Mennyei Atyánk és a szerető Pásztor marad az egyetlen reménységünk? Szilárdan ragaszkodni fogunk hozzá? Ki fogunk tartani mellette vagy elhagyjuk Őt? A bizalom gyakran a sötétségben és a csendben szilárdul meg, amikor a tapasztalataink és várakozásaink, hogy mit is jelent ez az új élet, úgy tűnik, hogy ellentmondanak egymásnak. Barátaim! Ez feltárja számunkra Isten pusztájának egy további aspektusát.

Minden úgynevezett szakértő azt mondja nekünk, hogy az ember veleszületett igénye egy közösség. Mi történik azonban akkor, amikor az Úr az egyetlen közösségünk, amikor minden, amivel rendelkezünk az egyedül Ő, amikor az egyetlen, akit szeretünk cserbenhagy és elhagy minket? Amikor minden szava egyetlen bűnre tesz érzékennyé minket és még több zavarodottságra, amikor úgy tűnik, nem fogjuk fel azt a törvényszerűséget, ami velünk történik. Olyan sokan egyszerűen Istenhez és az összes angyalhoz imádkoznak, hogy mentsen ki őket az elszigeteltségükből és a nehézségeikből. Felfoghatatlan sok hívő számára, akik nem ismerik az Urat vagy az Ő pusztáját, hogy ez az összes dolog Isten akarata lehet, az Ő szeretete és kegyelme a szeretett gyermekei felé.

“Én építem fel az *én* egyházamat” – jelentette ki az Úr Jézus Krisztus. Úgy tűnik ez mégsem elég jó sok – magát nagyra tartó – közöttünk lévő gyülekezetépítő ember számára, akik azt keresik, hogy minden változatos módon és a közvetítő papság által elválasszanak minket Istentől. Minden találékonyságukat felhasználva irányítják, tartják fenn és működtetik a drága intézményeiket, és képtelenek rájönni, hogy Isten, akit szolgálnak egy cseppet sem törődik az intézményeikkel. Isten törődik azonban az Ő gyermekeivel és nem sajnál semmi fáradságot – még a puszta alkalmazását sem, ha az szükséges – hogy az Ő szeretett Fiában tökéletességre vigye őket!

Hallják meg ezt az örömhírt mindazok, akiknek van fülük a hallásra. Hiszem, hogy az Úr mindent megtesz, hogy felhívja magára az Ő embereinek a figyelmét.

A puszta Isten nagy tervének a része

Szeretünk elfoglaltak lenni, nem? Természetünknél fogva állandóan űz minket valami, hogy haladjunk előre, hogy előbbre jussunk, hogy nagy dolgokat tegyünk az Úrért. Az eredmények, a számszerűség és a növekedés korunk aranyozott bálványai, amelyek teljesen megfertőzik Jézus Krisztus gyülekezetét.

Barátaim! Ha az Úr annyira tekintettel lenne a kézzelfogható eredményekre és a számszerű növekedésre, akkor miért dönt úgy, hogy az “oldalvonalra” állítja a valaha élt legnagyobb evangélistákat? Miért töltött el Pál apostol olyan sok időt a szolgálatából és az életéből távoli szigeteken hajótörést szenvedve vagy börtönben, amikor az egész világ rá várt? Elgondolkoztál ezen valaha is? Én igen. Talán az Úr szolgált Pál felé a pusztában eltöltött ideje alatt. Talán az Úr nem akarta, hogy Pál túlságosan elbizakodjon mindattól a csodálatos

dologtól (eredményektől), amiket Isten cselekedett rajta keresztül. Talán a mi Urunk bensőséges módon közölt Pállal néhány megdöbbenő látást és kinyilatkoztatást, amelyeket a gyülekezeteknek írott leveleiben találhatunk meg. Talán voltak emberek és kapcsolatok, akikkel egyedül ott a pusztában lehetett együtt munkálkodni, a kitaposott ösvényektől távol, ott az elrejtettségben.

Testvéreim! Valóban sokszor előfordult, hogy az Úr nem engedte meglátnunk az Ő nagy tervét tisztán, csak ott a pusztában. A testi ember természete számára, legfőképpen az amerikaiak számára ez a pusztában egyáltalán nem érzékelhető. Kétségbeesett módon be akarunk szállni a játékba, még akkor is, amikor az Úr az "oldalvonalra" vagy a játéktéren kívülre állít minket teljesen elvágva minden tevékenységtől. Azt akarja, hogy egyedül az Övéi legyünk. Meg akarja mutatni számunkra, hogy Ő önmagában mindenre elegendő: az ajándékaitól, az áldásaitól, a vallásosság és a közösség minden zajától és díszeitől függetlenül.

De mennyi időre akar az Úr félreállítani – kérdezed? Bizonyára nem évekre? Testvérem! Ez teljes mértékben a mi bölcs és szerető Atyánktól függ. Figyeljük meg, hogy Dávid az életéért futott ki a pusztába Saul király elől, pedig véget vehetett volna az elszigeteltségének több alkalommal is. Ő mégis bízott az Úrban, hogy a megfelelő időben helyre fogja állítani a közösségét Izraellel és a családjával. Ne felejtkezz el erről, amikor a saját időzítésed szerint megpróbálsz elhagyni a pusztát.

Figyeljük meg Jób feleségét, aki arról próbálta meggyőzni Jóbot, hogy átkozza meg Istent és haljon meg. A menny csendes, miközben a gyülekezet zajosan ünnepelve állandóan "party"-kat szervez. Mit fogsz tenni? Érzéseket keresel, amikor semmi sincs, még Isten sem, sem a helyzet maga nem kelt benned egyáltalán érzéseket? Kevés a magyarázat, ha egyáltalán van. Eljuthatsz odáig, hogy vagy meggyűlölöd a pusztát és keresed a kivezető utat, vagy bízol Istenben, aki eléggé szeret ahhoz, hogy megengedjen ilyen dolgokat az életedben. Az Ő terve sokkal nagyobb, átfogóbb és mélyebb a magányosságnál és a kiábrándultságnál. Mint Isten, nem köteles felfedni mindent vagy hogy mit gondol egyáltalán.

Megtalálható a pusztában a gonosz is? Igen, de az Úr és az Ő angyalai is ott vannak és szolgálnak felénk, tanítva minket, gyötrődés által lenyomva minket és felszabadítva a kötelékeinkből, vigasztalva, velünk közösségben, kijelentve az Ő dicsőségét számunkra csendes kijelentésekkel és bensőséges csodákkal. Ezen a helyen a legkisebb hang is meghallható, a leghatalmasabb - Isten mértékű - dolgok le vannak redukálva az övéi szintjére, hogy megragadhasák azokat és együtt menjenek vele az úton. Ez a próféták - nem a papság - természetlen és rögzös terepe, ahol a dolgok keletkeznek és lefektetésre kerülnek meztelenül a nagy "VAGYOK" előtt. A Mindenható, a Teremtő az egész földön keresi azokat, akik hűségesebben fognak bizonyulni.

A puszta és az Ő maradéka

Barátaim! Nem szeretném azt a látszatot kelteni, hogy már mindent tisztán látok, de hiszem, hogy ezekben az *utolsó napokban* az Úr maradéka (a sokaságból “kifutó” kevesek) lesznek vele közösségben a pusztában, hogy felkészítse őket az eljövendő örökkévalóságra, ahol a kertek között puszta van, ahol úgy tűnik, hogy a szentek éhesen és szomjúhozva vágynak Isten után. Talán a puszta az a hely, ahol az egyház és Izrael végül kibékülnek Isten szíve szerint: a Jelenések könyve céloz erre. Talán ezekben az utolsó lármás napokban - akik az Úri - szellemi és fizikai védelmet találnak itt. Talán Jézus Krisztus igazi gyülekezete még mindig a pusztában lévő emberekből áll, nagy részben elrejtve a nyilvánosság elől, a radaron kívül, minden jogától megfosztva, törvényen kívül helyezve a szervezett és intézményes keresztyénség által. A háttérben csendesen, hűségesen és egyszerűen végzik az Úr szolgálatát az élet “mellékútjain”, távol a gyülekezeti harangok és énekkarok zajától.

Elég erős a hited testvérem? A szél és a vihar eléggé megpróbálták már téged? Még mindig követni tudod Őt előre meghatározott ütemterv, programok, megszokott ünnepi alkalmak, gyülekezeti újság nélkül is? Tudod dicsőíteni Őt dicsőítésvezető, zenekar és énekesek, előre meghatározott érzelmes dalok listája nélkül is?

Ő először az övéihez jön el. Ha ez igaz, akkor hol fogja megtalálni őket Ádám uralkodásának ebben a végső órájában? Mi marad számukra, amikor türelmesen várnak rá – a mennyből alászállt kenyér vagy a kősziklából kifolyó víz? Vagy Egyiptom finomságai – étel és bor, ami megromlik a gyomrukban? Amikor az Istennel való közösségüket akadályozó “közbeiktatott” papság eltávolításra kerül, és Ő előttük áll, képesek lesznek felismerni, szeretni és meghallani Őt? Az Ő nyája fogja Őt követni akkor is, amikor az életük függ Tőle?

Fordította: Abonyi Sándor

<https://keskenyut.wordpress.com>